

1

‘Kom op, wijfie, doe nou niet zo vervelend. Geef me gewoon je telefoongegevens. Ik garandeer je dat je er geen spijt van krijgt.’

Miranda Breslin zette met een klap een fles Coors op de bar en schonk de piepjonge verwaande kwast die haar de afgelopen twintig minuten had lastiggevalen een beleefde glimlach. ‘Sorry, geen interesse,’ riep ze boven de technobeat uit die uit de speakers van de club schalde.

Haar vasthoudende belager plantte zijn ellebogen op de toog en boog zich naar haar toe. ‘Ach, doe nou toch niet zo, wijfie.’

Door het stroboscooplicht dat aan alle kanten aan en uit knipperde – je zou er haast een epileptische aanval van krijgen – ving ze maar een fragmentarisch beeld op van hoe de man eruitzag: kort geschoren haar, indrukwekkend lichaam. Maar hoewel hij geweldige *abs* had, kon hij geen dag ouder zijn dan eenentwintig, en de taal die hij uitsloeg was een absolute ramp. Haar tweeling van zes was heel wat taalvaardiger dan hij.

‘Fijne avond nog verder,’ zei ze. En ze werkte zich onder de situatie uit door haar korte zwarte schort los te knopen en weg te lopen.

Ze was toe aan een pauze, maar toen ze aan de andere kant van de bar mensen zag staan, onderdrukte ze een kreun. Alex, de andere barkeeper van dienst, had zo te zien zijn handen vol aan een groepje aangeschoten vrouwen, uitgedost in glimmende outfits voor een avondje stappen.

Toen hij zag dat ze haar schort weer vastbond, schudde hij nadrukkelijk zijn hoofd. ‘Ik red het wel, schat!’ riep hij boven de oorverdovende muziek uit. ‘Neem jij maar even pauze!’

Ze liep naar hem toe en bracht haar mond tot vlak bij zijn oor. ‘Weet je zeker dat je deze drukte wel aankunt?’

Alex gebaarde dat ze moest gaan en maakte haar met een onverstoorbaar gezicht kenbaar dat met hem alles oké was. Dat verbaasde haar niet; deze man was door helemaal niks van zijn à propos te brengen. Ze werkte nu nog maar vier maanden bij de OMG, te kort om dikke maatjes te worden met een van de andere barkeepers, maar voor Alex, met zijn blonde piekhaar en die eeuwige lach op zijn gezicht, had ze een zwak gekregen.

Om de bar heen stapte ze de massa mensenlijven in die elke vierkante centimeter van de donkere nachtclub vulde. Achter de toiletten was een kleine pauzeruimte voor het personeel, maar het kostte de nodige moeite om daar te komen. Omdat het vrijdagavond was, zat de club bomvol, en ze moest zich al duwend en in bochten wringend een weg door de menigte bannen, alsof ze een wel heel irritant spelletje Twister speelde. Tegen de tijd dat ze zich erdoorheen had gewerkt, was ze bezweet en geïrriteerd, en stonk ze naar het afgrijselijke parfum dat een van de mannen in de club rijkelijk over zich heen moest hebben gesprenkeld.

Ze was bijna bij de pauzeruimte, toen iemand haar van achteren vastpakte.

‘Waar ga jij zo snel naartoe, wijfie? Waren wij niet net bezig kennis te maken?’

Miranda’s schouders verstrakten. Ze mepte de opdringerige hand van haar arm, draaide zich om en keek de man van daarnet aan de bar vuil aan. ‘Ik zei toch dat ik geen interesse had?’

‘Maar ik wel,’ bracht hij daartegen in, en zijn benevelde blik liet er geen misverstand over bestaan dat hij verre van nuchter was.

Zijn blik bleef rusten op het décolleté van het laag uitgesneden hemdje dat ze droeg, en dwaalde toen omlaag langs haar benen, die bloot waren onder haar zwarte minirok. De combinatie van hemdje en rokje vormde haar ‘uniform’, en toen de man haar wellustig opnam, stelde ze in gedachten een brief op aan de eigenaar van de club met daarin een opsomming van alle redenen waarom je van vrouwelijke werknemers niet kon vragen om zich zo te kleden.

‘Kom op, geef je telefoongegevens nou,’ zeurde hij.

Jezus, had hij het nou alweer over ‘telefoongegevens’? Die knul wist van geen ophouden. Misschien werd het tijd om hem eens goed de waarheid te zeggen.

‘Hoor eens,’ zei ze met opeengeklemd kaken, ‘ik heb geen...’

Een gruisige mannenstem onderbrak haar. ‘Opzouten, gast.’

Het ene moment stond het flirtende joch nog voor haar, en een ogenblik later wist hij niet hoe snel hij zich uit de voeten moest maken, alsof de politie hem op de hielen zat.

Miranda hoefde zich niet om te draaien om te weten wie er achter haar stond. Andere vrouwen zouden misschien overlopen van dankbaarheid, maar zij raakte alleen maar geïrriteerd.

‘Ik ga je niet bedanken,’ bromde ze. ‘Ik had je al gezegd dat ik prima voor mezelf kan zorgen.’

Seth Masterson stapte naar voren, met in zijn metallic grijze ogen de spottende blik die ze al had verwacht. ‘Dat weet ik.’

Ze fronste haar wenkbrauwen. ‘O ja? Waarom bemoei je je er dan mee?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Op mijn manier ben je sneller van die klootzak af.’

Ondanks zichzelf kon Miranda haar lach maar met moeite inhouden. Ja hoor, Seths ‘manier’ was bijzonder efficiënt. Hij hoefde een arme knul maar recht in de ogen te kijken met die dodelijke blik van hem, en *poef*: de ongewenste bewonderaar maakte zich uit de voeten. Die goocheltruc liep Seth nu al meer dan drie maanden uit te halen, en iedere man die het waagde om met haar te flirten had hij met die methode weggejaagd. Wat begonnen was als een paar keer per week even langskomen ‘om te kijken hoe het met haar ging’, was nu bijna dagelijkse routine.

Tegenwoordig keek ze ervan op als Seth níét langskwam wanneer zij dienst had.

Iedere andere vrouw zou al die aandacht heerlijk hebben gevonden, maar zo zat Miranda niet in elkaar. Het ergerde haar meer dan dat het haar geruststelde om een uitsmijter te hebben voor haar alleen. Nee, Seth Masterson stelde haar voor

geen meter gerust. Als hij al iets voor elkaar kreeg, bereikte hij precies het tegenovergestelde: hij maakte haar onrustig met zijn gebiedende aanwezigheid. Alles aan zijn sexy, gespierde lichaam straalde *bad boy* uit, van de eeuwige baardstoppels op zijn kin via zijn warrige donkere haar tot en met de doordringende grijze ogen waarmee hij haar altijd uitkleedde.

‘Zoals ik al zei, had ik dit varkentje zelf wel kunnen wassen. En als je me nu wilt verontschuldigen... Het is tijd voor mijn eetpauze.’ Ze glipte langs hem heen en stapte de pauzeruimte binnen.

Seth volgde haar natuurlijk op de hielen. Ze had ontdekt dat hij niet volgens regels speelde – wat best ironisch was, gezien het feit dat hij in het leger zat, waar regels immers heilig zijn.

Met een zucht liep ze naar de kleine koelkast aan de andere kant van de kamer. Ze pakte er een flesje water uit, draaide de dop eraf en klokte de helft naar binnen, terwijl ze naar de aftandse geruite bank liep, die betere tijden had gekend.

Seth bleef in de deuropening staan dralen en nam haar afkeurend op. ‘Bestaat je avondeten uit een fles water?’

‘Mijn avondeten bestond drie uur geleden uit vissticks en Franse frietjes. De eerstkomende uren heb ik nog geen trek.’ Ze strekte haar benen en staarde met een geërgerde zucht naar het gescheurde pleisterwerk van het plafond. ‘Waarom kom je toch steeds langs, Seth? Je hoeft verdorie echt niet elke avond te controleren hoe het met me gaat.’

‘Ik ben hier niet om te controleren hoe het met je gaat.’

‘O nee? Dus Missy heeft haar waakhond teruggeroepen?’

‘Nee. Mam wil nog steeds graag dat ik een oogje op je hou.’

Ze onderdrukte een kreun. Ze was dol op haar vroegere baas, maar Missy Masterson – het beste mens – had geen idee wat ze had ontketend toen ze haar zoon had gevraagd Miranda in de gaten te houden.

Eerst had ze dat gebaar gewaardeerd – de verhuizing van Vegas naar San Diego was een hele schok geweest, en het was altijd moeilijk om je weg te vinden in een nieuwe stad, zeker als

je daar niemand kende. Maar nu ze meer gesetteld was, hoefde Seth Masterson niet langer haar handje vast te houden.

Om eerlijk te zijn was dat wel het laatste waar ze op zat te wachten. Want ze had ontdekt dat zodra hij haar aanraakte, de vlammen haar uitsloegen en ze helemaal smolt.

‘Nou, zeg maar tegen Missy dat ik waardeer wat ze allemaal heeft gedaan, maar dat het prima met me gaat.’

Miranda nam nog een slok water, zette het flesje op de tafel naast de bank en bukte zich om de veters van haar zwarte sneakers los te maken. De eigenaar van de club mocht dan voorschrijven dat het vrouwelijk personeel zo veel mogelijk tiet en kont liet zien, maar over comfortabel schoeisel had hij niets te zeggen. Ze had nog maar drie uur achter de bar gestaan en had nu al geen voeten meer over.

Terwijl ze haar schoenen uittrapte en haar rechtervoet begon te masseren, zag ze dat Seths grijze ogen de bewegingen van haar handen volgden. In die ogen verscheen weer die broeierige gloed, en vervolgens stapte hij met lange, roofdierachtige passen van zijn plekje bij de deur naar de bank.

‘Het gaat misschien toch niet zo lekker als jij beweert, hè?’ merkte hij schamper op.

Ze rolde met haar ogen. ‘Mijn voeten doen pijn. Maar met mijn leven is alles prima in orde.’

De kussens van de bank deukten in toen hij naast haar kwam zitten. Prompt dreef zijn welbekende geur haar kant op. After-shave, een zweem dennen en zwakke sporen van tabaksrook. Uiteraard rookte hij. Een badboy had nu eenmaal zo zijn ondeugden.

Ze drukte haar duimen met kracht tegen haar voetboog, wetend dat de pijn in haar voeten niet veel goeds voorspelde voor de rest van de avond. Haar dienst duurde nog vier uur. Vier uur heen en weer rennen achter de bar om het vrijdagavondpubliek van drankjes te voorzien. En morgen zou ze vanaf ’s ochtends tot laat in de middag in de dansstudio zijn. Als ze van plan was om zo door te gaan, zouden die arme voeten van haar vast protest aantekenen.

‘Wat is er?’

Seths stem onderbrak haar gedachten. Met een frons keek ze hem aan. ‘Er is niets.’

‘Je kreunde net. Een vermoeide kreun, als van iemand die het helemaal gehad heeft.’

Ze knipperde met haar ogen. ‘Kreunde ik?’ Toen hij bevestigend knikte, slaakte ze een zucht. ‘Ik zat net te denken dat ik morgenochtend om tien uur in de studio moet zijn en dat mijn voeten me dat niet in dank zullen afnemen. De hele avond achter de bar en dan ook nog de hele dag op spitzen staan is geen kattenpis.’

‘Nee, dat zal wel niet.’

Hij klonk alsof hij het meende, zonder ook maar een spoor van neerbuigendheid in zijn stem, en Miranda trok haar wenkbrauwen op. ‘Echt? Dus je gaat niet met je ogen rollen en me vertellen dat ik niets weet van echte pijn? Je weet wel, omdat ik niet zo’n stoere marinier ben als jij?’

‘Neem maar van mij aan, *babe*, dat ik de grootste bewondering voor dansers heb. Vroeger toen ik klein was zat ik altijd naar mijn moeder te kijken als die na drie optredens achter elkaar een voetenbad nam.’ Seth trok wit weg. ‘Dan zagen haar voeten eruit alsof ze zo een oorlog uit kwam.’

Miranda barstte in lachen uit. Daar twijfelde ze niet aan. Mensen hadden vaak een geïdealiseerd beeld van dansers en dachten dat het mooie, betoverende wezens zouden zijn, maar je hoefde maar even naar de voeten van een danser te kijken, of van die bubbel van perfectie bleef niets over. Eeltplekken, blaren, ingescheurde teennagels, een rode, schilferende huid... In feite was het te walgelijk voor woorden.

Heel even was ze verbaasd dat Seth wist wat er achter de schermen schuilging, totdat haar weer te binnen schoot dat hij backstage was opgegroeid in het Paradise Theater op de Strip in Vegas. Zijn moeder was voordat ze met pensioen ging twintig jaar lang de ster van de show geweest en tegenwoordig werkte ze als choreograaf. Missy was toevallig ook Miranda’s mentor en grootste fan; als meisje dat was opgegroeid zonder

moeder, was Miranda heel dankbaar om iemand als Missy in haar leven te hebben. Toen Miranda's grootmoeder was overleden en haar een kleine erfenis had nagelaten, was Missy degene geweest die haar had aangemoedigd om de dansschool in San Diego te kopen, en dat was de beste beslissing die ze ooit had genomen.

'Ik moet weer aan het werk.' Ze bukte zich om haar sneakers weer aan te trekken, maar schoot overeind toen ze Seths hand op haar arm voelde.

De adem stakte haar in de keel. Ze merkte dat ze helemaal stilviel. Het was een makkie geweest om zich in de gang aan de greep van dat jonge gastje te ontworstelen, maar ze kon het niet over haar hart verkrijgen om Seth van zich af te duwen.

'Hoelang gaan we er nog tegen vechten, Miranda?' Zijn stem klonk rauw en er verscheen een uitdrukking op zijn gezicht die ze alleen maar 'zondig' kon noemen.

Ze slikte. Negeerde de golven van hitte die over haar huid trokken. 'Waartegen vechten?' vroeg ze, alsof ze niet wist waar hij het over had.

Hij lachte, langzaam en diep. 'Je wou toch niet doen alsof het niet bestaat, hè, die chemie tussen ons?'

'Wij hebben geen chemie.'

Jee, ze kon liegen alsof het gedrukt stond. Tussen Seth en haar was zoveel chemie dat ze wel hun eigen laboratorium konden beginnen. Of een scheikundeseminar konden geven. Of...

Opnieuw onderbrak hij haar gedachten. 'Tot nu toe heb ik geduld gehad. Heb ik gedaan alsof ik niet doorhad dat je harde tepels kreeg zodra ik in de buurt ben. En dat er een sexy blos op je wangen verscheen. Om nog maar te zwijgen over de manier waarop je naar me kijkt.' Zijn stem werd nog heser. 'Die grote bruine ogen van je vreten me op alsof ik een grote sappige steak ben, baby.'

Harde tepels? Check.

Vuurrode wangen? Check.

Seth Masterson opvreten met haar ogen? Nou, ze kon haar blik niet losscheuren van de sensuele welving van zijn mond of zijn krachtige kaaklijn, dus ja, misschien was dat ook een check.

Ook al moesten alle drie die reacties Seth zijn opgevallen, toch besloot Miranda te doen alsof haar neus bloedde. Dat was de enige manier om te veinzen dat ze een gesprek in de hand had dat al snel en onverwacht de verkeerde kant op was gegaan.

‘Een grote sappige steak?’ zei ze hem droogjes na. ‘Iemand heeft zichzelf hier wel heel hoog zitten.’

Hij lachte alleen maar. ‘We weten allebei dat je je tot mij aangetrokken voelt.’

‘O ja, weten we dat allebei?’

‘En ik voel me tot jou aangetrokken,’ zei hij met een schouderophalen. ‘Maar anders dan jij loop ik niet met mijn wimpers te wapperen als een Disney-prinses en te doen alsof ik je niet naakt zou willen zien.’

Ze slikte nog eens. Moeizamer deze keer. Ze had zo’n droge mond dat het voelde alsof hij vol zand zat, maar ze waagde het niet om haar waterfles te pakken, want dan zou Seth daar commentaar op hebben en haar plotselinge dorst toeschrijven aan het effect dat hij op haar had.

‘Ik moet weer aan het werk.’ Ze wrong zich los uit zijn greep en kwam op wankele benen overeind.

Maar hij was ook snel. Hij stond op en sloeg een gespierde arm om haar middel om te voorkomen dat ze viel. Hij trok haar niet tegen zich aan, maar legde alleen zijn ene hand op haar onderrug en duwde met de andere haar kin omhoog, zodat ze niet anders kon dan hem aankijken.

‘Zeg het, Miranda.’

Haar hart klopte zo snel dat ze haar eigen stem boven het gehamer uit bijna niet kon horen. ‘Wat moet ik zeggen?’

‘Ja.’

‘Ja wat?’ hakkelde ze.

Hij grinnikte even spottend, zoals alleen hij dat kon. 'Dát moet je zeggen: ja. En ik wil dat jij het zegt. Ik wil dat je me groen licht geeft, zodat ik eindelijk mijn handen over je hele lichaam kan laten dwalen op de manier waarover ik nu al maanden fantaseer.'

'Seth...' Het was bedoeld als waarschuwing, maar zijn naam ontglipte haar op een hese fluistertoon en klonk haast als een uitnodiging.

'Kom op, baby. Ik ben een heel brave jongen geweest.' Zijn grijze ogen glommen van seks en gevaar. 'Verlos ons uit ons lijden.'

Starend in die stormachtige zilveren diepten voelde ze haar vastberadenheid wankelen. Ze dreigde zich te laten meeslepen door zijn verleidelijke betovering. God, wat was het lang geleden dat ze seks had gehad. Heel lang.

Gedachteloos streelde hij haar onderrug. 'Miranda...' Hij maakte zijn zin niet af, bevochtigde met een sexy haal van zijn tong zijn onderlip en boog zich toen zo dicht naar haar toe dat zijn lippen vlak boven haar oor zweefden. 'Ik wil je neuken.'

Er ging een huivering door haar heen. O, verdomme. O nee, nee, nee. Ze mocht níét opgewonden raken.

Te laat.

Oké, ze was meer dan opgewonden. De druk tussen haar benen was ondraaglijk, haar tepels waren zo hard dat je er glas mee kon snijden, en haar ademhaling was volkomen ontregeld.

Genoeg. Ze kon het zich niet veroorloven telkens weer op deze man te reageren. Seth was een badboy tot in het diepst van zijn ziel. Hij deed precies wat hij wilde en wanneer hij het wilde. Van fatsoen trok hij zich niets aan, hij bezat geen filter dat de sarcastische of openlijke seksueel getinte opmerkingen die uit zijn mond rolden tegenhield. Hij droeg altijd alleen maar zwarte kleren, rookte sigaretten en schoor zich niet. Met andere woorden, hij stond garant voor problemen. En oké, dat air van gevaar dat hij uitstraalde zou haar als ze nog een puber was geweest hebben opgewonden, maar tegenwoordig was dat wel het laatste waar ze op zat te wachten. Ze had haar leven

al een keer vergooid aan een gevaarlijke badboy, met als beloning dat ze op haar achttiende zwanger was geraakt.

De herinnering aan Trent was genoeg om haar toenemende begeerte de kop in te drukken.

Ze rechtte haar schouders, duwde zijn hand van haar middel en zette een stap achteruit. 'Wat jij wilt maakt niets uit,' zei ze kalm. 'Ik wil niks met jou.'

Even flitste er iets van berusting over zijn gezicht. 'Wat voor reden heb je daar deze keer voor?'

Uitdagend stak ze haar kin naar voren. 'Dezelfde reden als altijd. Ik ben moeder.'

Toen hij bij het M-woord even wit wegtrok, lachte ze wrang. O, in godsnaam, waarom had ze dat niet meteen gezegd, in plaats van dit gesprek langer dan nodig was te rekken?

In de vier maanden dat ze Seth nu kende, had hij geen greintje belangstelling voor haar kinderen getoond, en als het gesprek toevallig op hen kwam, zette hij meestal een blanco gezicht en leek alles wat ze zei hem koud te laten. Ze wist niet waarom, maar voor Seth leken kinderen net zoiets als een wortelkanaalbehandeling of een modeshow voor honden – twee dingen waarvan hij gezegd had dat hij er niets van moest hebben.

'Ik heb geen tijd om een beetje met jou rond te stoeien,' ging ze verder. 'Of met wie dan ook, trouwens. Ik moet twee kinderen van zes zien groot te brengen, werk vijf dagen per week in de studio en parttime hier achter de bar, dus ik heb amper tijd om de krant te lezen, laat staan om seks te hebben.'

Tot haar ergernis grijnsde Seth. 'Dat bewijst juist des te meer dat je mij nodig hebt.'

'Meen je dat nou?'

'Als de krant lezen belangrijker is dan seks, dan heb je duidelijk nog nooit iemand meegemaakt die je wereld op zijn grondvesten deed schudden.'

'Mijn wereld hoeft niet op zijn grondvesten te schudden. Dan word ik alleen maar wagenziek.' Ze strikte de veters van haar sneakers en liep naar de deur.